

Arrest

nr. 65 891 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Armeense origine. U bent afkomstig van het dorp Shaumian, Armenië.

In de jaren 1989-1990 vervulde u uw legerdienst in Rusland. Na uw legerdienst bleef u in Rusland; u vestigde zich uiteindelijk in de stad Petrozavodsk (deelrepubliek Karelië).

In 2008 verkreeg u de Russische nationaliteit. U bezit de Armeense nationaliteit niet.

U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Eind 1995 verkreeg u van de Russische autoriteiten een vergunning om een kledingszaak uit te baten. Bij het opstarten en het beheren van deze zaak werd u gesteund door uw vriend M.V. (...). V. (...) zorgde er onder andere voor dat alle nodige documenten in orde waren en dat de maffia op afstand werd gehouden. In ruil voor deze diensten vroeg V. (...) u vanaf 2007 om schenkingen te doen aan goede doelen (scholen, weeshuizen ed). Deze schenkingen gebeurden dan in naam van de partij SPS (Sojuz Pravich Sil; Vereniging van Rechtse Krachten) waarvan V. (...) lid was.

Omwillen van deze schenkingen kreeg u problemen met de plaatselijke autoriteiten. In november 2009 kwamen twee werknemers van het stadhuis van Petrozavodsk naar u toe en namen u mee naar het stadhuis. U werd er voor een onderzoeksrechter gebracht die u waarschuwde niet langer dergelijke steun te verlenen aan de SPS. De onderzoeksrechter stelde u daarentegen voor om op soortgelijke wijze Edinaja Rossija, de partij van premier Putin, te steunen. Aangezien u voor veel zaken van V. (...) afhankelijk was weigerde u dit.

Enkele dagen na uw bezoek op het stadhuis werd uw winkel, in uw afwezigheid, kort en klein geslagen. U diende hiervoor klacht in bij de politie maar dit bleef zonder resultaat. Uiteindelijk trok u met uw klachten naar het Parket. Op het Parket werd u gezegd dat u drie dagen later moest terugkomen om te zien wat er besloten was. Intussen kwamen tot tweemaal toe jonge skinheads naar uw woning, u vermoedt dat zij door de autoriteiten naar uw adres waren gestuurd. Zij vielen u aan met matrassen en metalen buizen. U ontsnapte aan de dood door de tussenkomst van de burens. Op hun komst vluchtten de jongeren weg.

Na deze voorvallen trok u opnieuw naar het Parket. Daar werd u echter opgepakt door de politie en naar het politiekantoor gebracht. U werd er zwaar geslagen. Hierna werd u vrijgelaten.

Na uw vrijlating verliet u Petrozavodsk en trok in bij familieleden in het dorp Ruza (regio Moskou). Daar verbleef u tot 05/04/2010, de dag van uw vertrek uit de Russische Federatie. Op 05/04/2010 nam u in Moskou een vlucht naar Brussel. U werd tijdens de vlucht begeleid door een smokkelaar. Deze smokkelaar nam uw internationaal paspoort in beslag.

Op 16/04/2010 vroeg u asiel aan in België.

U gaf aan dat in de Russische Federatie personen van Kaukazische origine het risico lopen het slachtoffer te worden van geweld gepleegd door skinheads. U haalde aan dat u in augustus 2009 werd aangevallen door een bende jongeren en u hierbij messteken opliep. Ook tijdens uw verblijf in Ruza werd u geconfronteerd met skinheads.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw militair boekje, en een medisch attest van het ziekenhuis van Ruza neer. U bracht daarbij verscheidene Belgische medische attesten aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er werd vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Exemplarisch hiervoor zijn de vaststellingen die bij aanvang van uw gehoor werden gemaakt rond uw internationaal paspoort. Op basis van een afgiftestempel in uw intern paspoort werd vastgesteld dat op 28/03/2008 aan u een internationaal paspoort werd uitgereikt. Het internationaal paspoort zelf bracht u niet aan.

Vanwege uw dubbelzinnige verklaringen over het feit of u ooit een internationaal paspoort had verkregen (CGVS p.4), werd u gewezen op deze afgiftestempel. U werd daarbij de vraag gesteld waarom u een dergelijk paspoort had aangevraagd. U bevestigde hierop de afgifte van het paspoort maar liet de reden ervan onbelicht.

U beweerde dat u geen aanvraag voor een internationaal paspoort had ingediend maar dat het paspoort u automatisch werd verstrekt in het paspoortbureau. U vervolgde dat men u in het paspoortbureau vroeg of u een internationaal paspoort nodig had, dat u hierop bevestigend antwoordde, en dat u het paspoort hierop via de versnelde procedure aanvroeg. U verklaarde tot slot dat de aanvraag van het paspoort u 200 dollar kostte.

Welnu, deze verklaring is contradictorisch in de zin dat hieruit blijkt dat u de beslissing nam tot het bekomen van het paspoort en niet het paspoortbureau.

U werd de vraag gesteld waarom u instemde met de aanvraag van het paspoort en waarom u het versneld liet aanmaken.

U antwoordde hierop dat u er niet over nadacht en u ervan uitging dat een paspoort nooit kwaad kon (CGVS p.5). Deze gang van zaken weet echter niet te overtuigen. Het doet dan ook vermoeden dat u de reden(en) tot de aanvraag van dit internationaal paspoort niet kenbaar wenst te maken.

Aangezien u het internationaal paspoort niet voorlegt kan niet worden nagegaan of het paspoort na afgifte door u werd gebruikt om naar het buitenland te reizen.

Ook deze vaststelling is compromitterend. Het laat de mogelijkheid open dat u op basis van dit paspoort naar België bent gereisd.

Uw verklaringen over uw reisroute weten daarbij niet te overtuigen. U beweerde dat u vanuit Moskou naar Brussel vloog.

U zou daarbij verzegeld zijn door een smokkelaar. Deze persoon zou ervoor gezorgd hebben dat u, en een groep andere personen, zonder controle door de douane naar het vliegtuig werden geleid.

U gaf daarbij uw internationaal paspoort aan de smokkelaar af. Het paspoort kreeg u na aankomst in België niet meer terug.

Welnu, uw bewering dat op de luchthaven van Moskou groepen personen tegen betaling naar het vliegtuig worden gebracht buiten de controle van de douane om is, gezien de dreiging van aanslagen, hoogst onwaarschijnlijk.

In de lijn hiervan werd vastgesteld dat u geen vliegtuigticket kon voorleggen, dat u de vliegtuigmaatschappij niet kon noemen en dat u ook uw aankomstuur in België niet kon meedelen.

U beweerde wat dit betreft dat de smokkelaar uw ticket had en dat u de naam van de vliegtuigmaatschappij vergeten bent; uw aankomstuur plaatste u na lang nadenken rond 18.00-20.00u. Tot slot werd vastgesteld dat u niet kon verklaren waarom de smokkelaar uw internationaal paspoort nodig had en het document aan u niet teruggaf (CGVS p.6-7).

Kortom, bovengenoemde vaststellingen wijzen op een gebrek aan oprechtheid wat betreft de omstandigheden rond de afgifte van uw internationaal paspoort en de manier waarop u naar België bent gereisd. Het sluit dan ook de mogelijkheid niet uit dat u uw internationaal paspoort achterhoudt voor de asielinstanties.

Wat betreft uw ingeroepen vervolging moet het volgende worden vastgesteld.

Aangaande uw vermeende vervolging wegens uw donaties aan de partij SPS moet worden besloten dat deze geloofwaardigheid ontbreekt.

Zo werd vooraleerst opgemerkt dat u geen bewijs kon voorleggen van uw problemen.

U beweerde dat u al de documenten dienaangaande (waaronder de eigendomsakte van uw winkel en het beroep van uw advocaat ingesteld bij het Parket) op de trein verloor in België (CGVS p.2; 6).

Wat betreft uw band met de SPS verklaarde u aanvankelijk dat u wel een attest kon krijgen dat u hulp aan deze partij bood maar dat u zich hiermee niet had bezig gehouden (CGVS p.11). Toen u gevraagd werd vooralsnog een dergelijk document te bekomen beweerde u, wars van uw eerdere verklaring, dat de SPS uw donaties niet wou attesteren omdat u werd beschouwd als een gevaarlijk persoon, als iemand die problemen met de autoriteiten met zich kon meebrengen (CGVS p.12).

Naast het gebrek aan bewijs werd vastgesteld dat uw verklaringen over de actoren in uw vervolgingsrelaas niet overeenstemmen met de realiteit.

Dit bleek vooraleerst zo te zijn voor uw verklaringen aangaande SPS. Zo bleek u niet te weten dat de SPS, volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, samen met twee andere partijen, in 2008 opging in een rechts blok dat de naam Pravoe Delo (De Rechtse Zaak) kreeg. U werd bevraagd naar deze blokvorming maar gaf aan hier geen weet van te hebben (CGVS p.13).

Vervolgens werd vastgesteld dat u de leiders van deze partij niet bij naam kon noemen. U beweerde dat het voorzitterschap van de SPS wordt gedragen door meerdere personen waaronder schaakgrootmeester G.K. (...), M.Z. en een zekere 'Chakamada' (CGVS p.12). Welnu, uit dezelfde informatie blijkt dat de nieuw opgerichte partij Pravoe Delo een co-voorzitterschap kent dat wordt uitgeoefend door B.G. (...) en G.L. (...). De door u genoemde G.K. (...) is daarbij verbonden aan een andere partij, met name Drugaja Rossia (Het Andere Rusland).

Aangezien uw vervolging zou voortkomen uit uw band met het SPS is dit gebrek aan kennis onaannemelijk.

Hierbij aansluitend kon u niet zeggen wanneer er voor het laatst gemeenteraadsverkiezingen werden gehouden en wiens kandidatuur voor de positie van burgemeester de SPS/Pravoe Delo in uw stad Petrozavodsk steunde (CGVS p.14).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze verkiezingen plaatsvonden in juli 2009 en dat Pravoe Delo hierbij de onafhankelijke kandidaat A.T. (...) steunde. De verkiezingen werden uiteindelijk gewonnen door N. L. (...) van de partij Edinaja Rossia. Hij werd sindsdien de nieuwe burgemeester. Ook dit laatste feit bleek u niet te weten. U noemde Katanandov Sergej, de voormalige president van Karelië, als huidige burgemeester van Petrozavodsk (CGVS p.14).

Gezien uw vervolging zou uitgaan door de plaatselijke autoriteiten van Petrozavodsk is ook deze vaststelling gewichtig. U werd hierop gewezen en beweerde dat u niet door het stadsbestuur vervolgd wordt maar door het Parket. Nochtans blijkt uit uw relaas dat uw problemen ontstonden nadat medewerkers van de stadsdiensten u naar het stadhuis hadden gevoerd en u aldaar door een onderzoeksrechter gewaarschuwd werd voor verdere steun aan de SPS. Daarbij blijkt dat men van u verlangde dat u de zittende partij Edinaja Rossia zou steunen (CGVS p.13). Deze feiten geven aan dat u belang had bij de uitslag van de gemeenteraadsverkiezingen die een burgemeester en stadsbestuur van een andere partij aan de macht konden brengen.

Uw bewering dat uw vervolger het Parket (Prokuratura) betreft is daarnaast evenmin overtuigend, wederom door een gebrek aan (juiste) informatie.

Zo stelde u dat u tweemaal naar het Parket was gegaan om uw zaak aanhangig te maken. De tweede maal zou u er door de politie zijn opgepakt (CGVS p.9-10).

Nu, er werd vastgesteld dat u de ligging van het Parket van Petrozavodsk onjuist situeerde. U beweerde meer bepaald dat het Parket gelegen is op het adres Gogolstraat n°1.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op dit adres het bedrijf Petrovtormet gelegen is en dat het Parket elders, op Mumanskstraat 18, gelegen is. Ook het door u genoemde hoofd van het Parket Olek Dubak is incorrect (CGVS p.9). Uit diezelfde informatie blijkt Pavel Gravtsjenko de procureur te zijn. Aanvullend werd hierbij vastgesteld dat u de naam en de contactgegevens van de advocaat, die u bij het beheer van uw winkel alsook voor het Parket assisteerde, niet kon geven. U wist enkel zijn voornaam, N. (...) (CGVS p.15).

Dit alles maakt dat er geloof kan worden gehecht aan uw vervolging wegens steun aan de SPS.

U verklaarde daarnaast dat iedere persoon, afkomstig uit de Kaukasus, in de Russische Federatie het gevaar loopt het slachtoffer te worden van geweld gepleegd door skinheads (CGVS p.8, CGVS vragenlijst p.2-3).

Nu wat deze uitspraak betreft relativeerde u deze onmiddellijk door te stellen dat niet iedereen van Kaukazische origine wordt vervolgd maar dat u in het bijzonder werd geviseerd omwille van uw link met het SPS. U verklaarde in deze optiek dat, naar uw vermoeden, de autoriteiten de skinheads naar uw woning zonden.

Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat uw band met het SPS en de vervolging die hieruit zou zijn voortgekomen ongeloofwaardig zijn kan ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen.

Uw intern paspoort, uw rijbewijs en uw militair boekje leveren geen van allen bewijs van uw vervolging.

Dit geldt eveneens voor het medisch attest gedateerd 25/03/2010 en afgeleverd door het ziekenhuis van Ruza. Zoals u zelf aangaf vermeldt het attest louter de verwondingen waarvoor u werd behandeld, zonder dat hierbij de oorzaak van deze verwondingen wordt opgegeven (CGVS p.5).

U legde tot slot verscheidene Belgische attesten voor: een aanvraag tot machtiging van verblijf om ernstige medische redenen, een medisch attest dd. 01/06/2010 van het Centre de Santé des Fagnes met resultaten van een bloed en urineonderzoek, een attest uitgaande van Carda dd.13/12/2010, en een medisch attest uitgereikt in oktober 2010 door Dr. Elviha. Dit laatste attest vermeldt dat u aan PTSS en aan depressie met psychotische symptomen lijdt. U legde tot slot een lijst van medicatie neer die u zou nemen.

Al deze attesten werden ter beoordeling voorgelegd aan een adviseur-expert.

Wat het eerste document, de aanvraag tot machtiging van verblijf om ernstige medische redenen, betreft wordt opgemerkt dat dit geen medisch attest betreft, maar een aanvraag tot een andere procedure.

De attesten van het Centre de Santé de Fagnes wijzen daarbij louter op thoracale klachten, zonder enig verband met problemen op het vlak van de cognitieve vermogens.

Over het medisch attest afgeleverd door Dr. Elviha dient te worden opgemerkt dat het werd opgesteld door een huisarts, dat het werd opgemaakt na verloop van slechts één consultatie en dat het werd opgesteld op basis van uw gegevens. Verwonderlijk is daarbij de vaststelling dat u, die eerst in Oignies-en-Thiérache en later in Eupen woonachtig was, voor deze problemen geen plaatselijke specialist maar een huisarts in Antwerpen opzoekt. Vanuit de studie van uw gehoor moet daarbij worden gesteld dat gebleken is dat u op autonome en functionele manier uw asielrelaas kon uiteenzetten. De lijst van medicatie die u voorlegde, en die u zou nemen, is dan ook niet van dien aard om afbreuk te doen aan de kwaliteit van uw gehoor.

Het attest van Carda ten slotte stelt louter dat u in dit centrum in behandeling zou zijn, zonder dat hierbij een diagnose wordt verstrekt.

Kortom, geen van de voorgelegde attesten zijn bij machte de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 31 maart 2011 een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Hij maakt een aantal opmerkingen aangaande de oprechtheid van zijn verklaringen, aangaande zijn internationaal paspoort en de manier waarop hij naar België is gereisd.

Verzoeker bevestigt dat hij een internationaal paspoort aanvraag aangezien hij ervan uitging dat dit nooit kwaad kon.

Hij bevestigt tevens dat hij in groep vergezeld van een passeur vanuit Moskou met een vliegtuig naar Brussel kwam. De smokkelaar zorgde er volgens verzoeker voor dat hij en de andere personen zonder controle door de grensinspectie naar het vliegtuig werden geleid; hij verklaart dat de smokkelaar contacten had met de beampten en dat hij aldus tegen betaling de controle kon passeren. Verzoeker verklaart dat hij daarbij zijn internationaal paspoort afgaf aan de smokkelaar en hij dit na aankomst in België niet meer terug kreeg.

Verzoeker voert aan dat de mening van de commissaris-generaal dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat op de luchthaven van Moskou groepen personen zonder controle aan boord van een vliegtuig kunnen gaan, een subjectief gegeven is dat niet toelaat te stellen dat verzoeker de waarheid niet vertelt; hetzelfde geldt volgens hem voor de omstandigheden rond de afgifte van het internationaal paspoort.

Verzoeker is van mening dat de bewijslast niet te hoog mag liggen en dat het feit dat hij geen bewijsstukken kon neerleggen evenmin een dragend argument van de bestreden beslissing kan zijn.

Hij herhaalt dat hij al de documenten betreffende zijn problemen -waaronder de eigendomsakte van zijn winkel en het beroep van zijn advocaat ingesteld bij het Parket- in België op de trein verloor.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte van hem veel kennis eist omtrent de SPS en omtrent de gemeenteraadsverkiezingen in zijn land.

Hij benadrukt daaromtrent dat hij zelf nooit actief lid is geweest van de SPS en dat er dan ook niet van hem kan verwacht worden dat hij zulk een kennis aangaande de SPS kan debiteren.

Hij verklaart dat de enige band tussen hem en de SPS zijn financiële steun was. Volgens verzoeker zorgde zijn vriend M.V. dan dat alle nodige documenten in orde waren betreffende zijn kledingzaak en dat de maffia op afstand werd gehouden. Verzoeker voegt er aan toe dat dit de enige reden was waarom hij de SPS regelmatig financieel steunde.

Verzoeker stelt dat het Parket van Petrozavodsk destijds wel degelijk in de Gogolstraat 1 gevestigd was maar mogelijk is dat deze dienst intussen verhuisd is.

Volgens verzoeker vervalt de commissaris-generaal in zijn motivering in stijlantwoorden en geijkte formules.

Verzoeker laat gelden dat hij, naast de vervolging omwille van de donaties aan de partij SPS, eveneens gevaar loopt het slachtoffer te worden van geweld door skinheads omwille van zijn Kaukazische origine. Verzoeker herhaalt dat hij in augustus 2009 werd aangevallen door een bende jongeren en hierbij messteken opliep en dat hij ook tijdens zijn verblijf in Ruza werd geconfronteerd met skinheads. Hij verklaart dat hij een medisch attest bezit waaruit duidelijk blijkt dat hij verschillende messteken opliep.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Daarnaast vraagt hij de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker in gebreke bleef om zijn internationaal paspoort voor te leggen, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het bekomen van dit paspoort en dat zijn verklaringen aangaande zijn reisweg evenmin overtuigen.

Terecht besloot de commissaris-generaal hieruit tot een inbreuk op de medewerkingsplicht die op elke asielzoeker rust en tot een gebrek aan oprechtheid wat betreft de omstandigheden rond de afgifte van zijn internationaal paspoort en de manier waarop verzoeker naar België is gereisd.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen herneemt met betrekking tot zijn internationaal paspoort en zijn reisweg, en hij zijn eerdere tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen herhaalt.

Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat hij zijn internationaal paspoort af gaf aan de smokkelaar en hij dit na aankomst in België niet meer terug kreeg, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt en hij aldus in gebreke blijft.

Bijgevolg deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort en de erin vervatte informatie bewust achterhoudt voor de asielinstanties.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt zijn beslissing te staven met subjectieve gegevens, merkt de Raad op dat deze insinuatie een loutere bewering betreft.

Bovendien treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota stelt dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal een beëdigd ambtenaar is en deze zich bij het formuleren van de bestreden beslissing baseert op verzoekers verklaringen en de objectieve informatie die is opgenomen in de Landeninformatie in het administratief dossier. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft ook geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien wordt hoe deze aangestelde in casu bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou oordelen.

Verder stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen bewijs kon voorleggen van zijn vermeende vervolging wegens zijn schenkingen aan de partij SPS.

De Raad volgt verzoeker niet als hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij geen bewijsstukken neerlegt, geen dragend argument van de bestreden beslissing mag zijn.

De Raad wijst er op dat de bewijslast immers in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

Verzoeker brengt geen enkel bewijs bij en slaagt er ook niet in daarvoor een aannemelijke verklaring te geven.

Verzoeker komt met zijn argumentatie dat hij al de documenten betreffende zijn problemen -waaronder de eigendomsakte van zijn winkel en het beroep van zijn advocaat ingesteld bij het parket- op de trein verloor in België, niet verder dan het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten zodat verzoeker aldus in gebreke blijft; de concrete vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal blijven staande.

Bovendien stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de actoren in zijn vervolgingsrelaas niet overeenstemmen met de beschikbare informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd.

Zo verklaarde verzoeker niet op de hoogte te zijn van het feit dat de SPS in 2008 opging in een rechts blok met de naam 'Pravoe Delo' (zie verhoorverslag van 25 januari 2011 p. 13):

Vraag: *"De SPS is in een kartel gestapt, een blok, en sindsdien nemen zij een andere naam aan?"*

Antwoord: *"Dat weet ik niet, wanneer?"*

Vraag: *"U heeft geen weet van blokvorming?"*

Antwoord: *"Misschien, neen denk ik. Ik ken mijn vriend en die hielp me, meer weet ik niet."*

Zo kon verzoeker evenmin correct opgeven wie de leiders van de SPS waren, wanneer er voor het laatst gemeenteraadsverkiezingen werden gehouden en wiens kandidatuur de SPS/Pravoe Delo voor de positie van burgemeester in Petrozavodsk steunde.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaan de gestelde vragen over een kernaspect van zijn asielrelaas: verzoeker stelt immers dat zijn vervolging voortkomt uit zijn band met de politieke partij SPS.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij in staat is inlichtingen te geven omtrent belangrijke feiten die betrekking hebben op de essentie van zijn asielaanvraag.

De kennis die van verzoeker wordt verwacht, vereist voor iemand die voorhoudt herhaaldelijk financiële steun heeft gegeven aan de politieke partij, in geen geval dat hij zélf politiek actief is geweest.

Verweerder merkt in dit opzicht nog terecht op dat niet elk onjuist antwoord op een kennisvraag leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, doch wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden in diens hoofde.

Zijn onwetendheid laat geen ruimte om geloof te hechten aan de band met de partij SPS.

Veder vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker evenmin overtuigt wat betreft de voorgehouden vervolging door het Parket (Prokuratura) en dit omwille van een gebrek aan juiste informatie.

Verzoeker verklaarde immers aan dat het Parket van Petrozavodsk gelegen was op Gogolstraat n°1. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat het Parket op Mumanskstraat 18 gevestigd is. Verzoeker gaf ook een foute naam op van het hoofd van het Parket. Daarenboven kon verzoeker de naam en de contactgegevens van de advocaat niet geven die hem bij het beheer van zijn winkel alsook voor het Parket bijstond.

Verzoeker laat dienaangaande in zijn verzoekschrift (zie p. 4) gelden dat *"verzoeker (is) ervan overtuigd dat het adres van het parket op dat moment wel gesitueerd was te Gogolstraat 1. Het is mogelijk dat deze dienst ondertussen verhuisd is."* maar laat na stukken bij te brengen waaruit dit blijkt; aan zijn bewering wordt derhalve geen geloof gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, worden de verklaringen van verzoeker dat hij wordt vervolgd omwille van zijn giften aan de partij SPS, als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij tevens gevaar loopt in zijn land het slachtoffer te worden van geweld door skinheads omwille van zijn Kaukazische origine, stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Ook hier is het louter herhalen van verklaringen niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De Raad schaart zich achter het besluit van de commissaris-generaal weergegeven in de bestreden beslissing, dat er evenmin geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolging door skinheads omwille van zijn Kaukazische origine;

"U verklaarde daarnaast dat iedere persoon, afkomstig uit de Kaukasus, in de Russische Federatie het gevaar loopt het slachtoffer te worden van geweld gepleegd door skinheads (CGVS p.8, CGVS vragenlijst p.2-3).

Nu wat deze uitspraak betreft relativeerde u deze onmiddellijk door te stellen dat niet iedereen van Kaukazische origine wordt vervolgd maar dat u in het bijzonder werd geviseerd omwille van uw link met het SPS. U verklaarde in deze optiek dat, naar uw vermoeden, de autoriteiten de skinheads naar uw woning zonden.

Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat uw band met het SPS en de vervolging die hieruit zou zijn voortgekomen ongeloofwaardig zijn kan ook aan deze verklaringen geen geloof worden gehecht.”
De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet in staat deze beslissingen te wijzigen. De Raad herneemt wat dienaangaande in de motivering van de bestreden beslissing werd vermeld.

Verzoeker verwijst (zie het verzoekschrift, p. 5) naar een *“medisch attest waaruit duidelijk blijkt dat hij verschillende messteken opliep”*. De fotokopie van het medisch attest van 29 oktober 2010 vermeldt inderdaad onder de rubriek *“Medische voorgeschiedenis”* inderdaad *“in 2009 polytrauma met meswonde”* maar geeft geen uitleg omtrent de omstandigheden.

De Raad wijst op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker (zie hoger).

Gelet op wat voorafgaat, geeft de Raad aan dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE